

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΙΔΙΚΟ ΝΟΜΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΣΟΔΩΝ ΣΤΗΝ Α.Α.Δ.Ε.
ΤΜΗΜΑ Α΄ (ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΩΝ
& ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ)**

ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗΣ 25 / 2019

Α Τ Ο Μ Ι Κ Η

Γνωμοδοτών: Δημήτριος Αδ. Φαρμάκης

Αριθμός ερωτήματος: Το υπ' αριθμ. πρωτ. ΔΕΛ Β 1096133 ΕΞ 2015/ 14-07-2015 έγγραφο της Διευθύνσεως Ελέγχων, Τμήματος Β΄, της Α.Α.Δ.Ε.

Περίληψη ερωτήματος: Ερωτάται εάν η Δ.Ο.Υ. Ρόδου, στα πλαίσια εκτέλεσης και συμμόρφωσης στις αποφάσεις 1287 και 1288/2006 του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, οφείλει να διαγράψει το συνολικώς βεβαιωθέν ποσό προστίμων με τις ακυρωθείσες υπ' αριθμ. 71/1993 και 73/1993 πράξεις επιβολής προστίμων Κ.Β.Σ. ή τίθεται θέμα χρονικού περιορισμού από τις ισχύουσες διατάξεις, όπως αντιστοίχως ισχύει για τις κατά του Δημοσίου απαιτήσεις επιστροφής του φόρου (τριετία).

Ιστορικό.

1. Όπως προκύπτει από το υπ' αριθμ. πρωτ. ΔΕΛ Β 1096133 ΕΞ 2015/ 14-07-2015 έγγραφο της Διευθύνσεως Ελέγχων της Α.Α.Δ.Ε. και τα υπ' αριθμ. πρωτ. 4402/12-02-2015 και 42306/15-10-2014 έγγραφα της Δ.Ο.Υ Ρόδου, καθώς και τη μόνη συνημμένη σε αυτά απόφαση 1288/2006 του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς (Τμήματος Β΄ Τριμελούς – Μεταβατικής Έδρας Ρόδου), η Δ.Ο.Υ. Καρπάθου εξέδωσε τις υπ' αριθμ. 71 και 73/1998 πράξεις επιβολής προστίμων, με τις οποίες επιβλήθηκαν σε βάρος του

φορολογουμένου Ν..Π.. αφ' ενός μεν πρόστιμα του Κ.Β.Σ. για έκδοση εικονικών τιμολογίων πώλησης, αφ' ετέρου δε ειδικά πρόστιμα του άρθρου 48 παρ. 3 του ν. 1642/1986. Κατόπιν άσκησης προσφυγών κατά των προαναφερομένων πράξεων, με τις αποφάσεις 178 και 235/2003 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου κρίθηκε ότι τα ένδικα Τ.Π. – Δ.Α. είναι εικονικά και ότι νόμιμα επιβλήθηκαν τα οικεία πρόστιμα Κ.Β.Σ., πλην όμως δεν επιβλήθηκαν νόμιμα τα ειδικά πρόστιμα Φ.Π.Α. με την ίδια πράξη, λόγος για τον οποίο έγιναν εν μέρει δεκτές οι προσφυγές και ακυρώθηκαν οι ως άνω πράξεις επιβολής προστίμων κατά το μέρος που με αυτές είχαν επιβληθεί ειδικά πρόστιμα Φ.Π.Α.

2. Κατόπιν εφέσεων που άσκησε ο φορολογούμενος, με τις αποφάσεις 1287 και 1288/2006 του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, αφού κρίθηκε ότι οι αναγραφόμενες στα ένδικα Τ.Π. – Δ.Α. συναλλαγές δεν είναι εικονικές, αλλά συνιστούν τιμολόγηση προγενέστερων πραγματικών συναλλαγών και έγιναν δεκτές οι ασκηθείσες εφέσεις, εξαφανίσθηκαν οι εκκαλούμενες αποφάσεις, κατά το μέρος που αφορούσαν στις παραβάσεις Κ.Β.Σ. και, εν τέλει, ακυρώθηκαν οι προαναφερόμενες αποφάσεις επιβολής προστίμων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Καρπάθου και κατά το μέρος που αφορούσαν στα πρόστιμα Κ.Β.Σ.

3. Κατά των εν λόγω αποφάσεων του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου μας παρέχεται ως δεδομένο ότι δεν ασκήθηκαν αιτήσεις αναίρεσης εκ μέρους του Ελληνικού Δημοσίου και ότι η Δ.Ο.Υ. Καρπάθου είχε προβεί σε βεβαίωση του 25% των επιβληθέντων με τις προαναφερόμενες πράξεις προστίμων, ήτοι ποσών 20.689,65 και 32.340,42 ευρώ, με την άσκηση των προσφυγών κατ' αυτών, ενώ μετά την έκδοση των αποφάσεων 178 και 235/2003 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου, στις 16-01-2004 προέβη στη βεβαίωση και του υπολοίπου 75% των εν λόγω προστίμων, ήτοι ποσών 62.068,96 και 97.021,28 ευρώ. Παρά ταύτα, η Δ.Ο.Υ. Καρπάθου ανεξήγητα δεν προέβη σε κάποια ενέργεια για να συμμορφωθεί προς τις προαναφερόμενες αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς. Στο πρώτο των προαναφερομένων εγγράφων αναφέρεται ότι όπως προκύπτει από το 42306/15-10-2014 έγγραφο της Δ.Ο.Υ. Ρόδου τα ποσά των ως άνω επιβληθέντων προστίμων του Κ.Β.Σ. είχαν μεν βεβαιωθεί αλλά δεν έχουν καταβληθεί. Τέλος, από τα τεθέντα υπ' όψιν μας στοιχεία δεν προκύπτει ενδιαφέρον του θιγόμενου φορολογουμένου προς επιδίωξη της διαγραφής των χρεών που προέρχονται από τις ως άνω αμετακλήτως ακυρωθείσες πράξεις επιβολής προστίμων, ώστε να μην επιβαρύνονται περαιτέρω με προσαυξήσεις – τόκους εκπρόθεσμης καταβολής.

Νομοθετικό πλαίσιο.

4. Στο άρθρο 95 παρ. 5 του ισχύοντος Συντάγματος ορίζονται τα ακόλουθα: « Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης. ».

5. Στο ν. 3068/2002 «Συμμόρφωση της Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις,» (Α' 274/14-11-2002) ορίζονται τα ακόλουθα: Άρθρο 1 : « Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει. » και άρθρο 3 : « 1. Το αρμόδιο τριμελές συμβούλιο, εάν μετά από αίτηση του ενδιαφερομένου διαπιστώσει καθυστέρηση, παράλειψη ή άρνηση συμμόρφωσης ή πλημμελή συμμόρφωση προς τα κριθέντα με δικαστική απόφαση, καλεί την αρχή που υποχρεούται σε συμμόρφωση να εκθέσει μέσα σε ένα μήνα τις απόψεις της και να υποβάλει τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της. Ακολούθως, αν μετά τη σχετική έρευνα, διαγνώσει ότι η καθυστέρηση, παράλειψη ή άρνηση συμμόρφωσης ή η πλημμελής συμμόρφωση προς τη δικαστική απόφαση είναι αδικαιολόγητη, καλεί την υπόχρεη προς συμμόρφωση αρχή να συμμορφωθεί προς την απόφαση μέσα σε εύλογη προθεσμία που το ίδιο ορίζει και η οποία δεν μπορεί να υπερβεί το τρίμηνο. Η προθεσμία αυτή, αν κατά την κρίση του συμβουλίου συντρέχει σπουδαίος λόγος, μπορεί να παραταθεί μία μόνο φορά. 2. ».

6. Στο άρθρο 198 του ν. 2717/1999 (Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας) ορίζονται τα ακόλουθα: « Υποχρέωση συμμόρφωσης. 1. Οι διοικητικές αρχές οφείλουν, με θετικές ενέργειες ή με αποχή από κάθε αντίθετη ενέργεια, να συμμορφώνονται προς το περιεχόμενο των αποφάσεων οι οποίες εκδίδονται για διαφορές που άγονται προς επίλυση με άσκηση προσφυγής. 2. Η παράλειψη διοικητικής αρχής προς συμμόρφωση σύμφωνα με τα οριζόμενα στην προηγούμενη παράγραφο, έχει ως συνέπεια, για τον παραβάτη, εκτός από την κατ' άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα ποινική του δίωξη, και την προσωπική του ευθύνη προς αποζημίωση. ».

7. Περαιτέρω, με τις διατάξεις των παραγράφων 7 και 8 του άρθρου 74 ν. 2238/1994 ορίζονταν τα ακόλουθα: «7. Φόρος που έχει ήδη βεβαιωθεί κατά το ποσό που δεν οφείλεται με βάση οριστική απόφαση του διοικητικού πρωτοδικείου, εκπίπτει ή επιστρέφεται κατά περίπτωση. Τυχόν άσκηση έφεσης από το Δημόσιο κατά οριστικών αποφάσεων διοικητικών πρωτοδικείων δεν αναστέλλει σε καμιά περίπτωση τη διαδικασία της έκπτωσης των ποσών που βεβαιώθηκαν ή της επιστροφής των ποσών που καταβλήθηκαν αλλά δεν οφείλονται βάσει των αποφάσεων αυτών. 8. Βάσει των αποφάσεων των διοικητικών εφετειών ή του Συμβουλίου της επικρατείας, ο προϊστάμενος της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας προβαίνει σε νέα εκκαθάριση φόρου και ενεργεί συμπληρωματική βεβαίωση του επιπλέον φόρου που τυχόν οφείλεται ή έκπτωση του επιπλέον ποσού φόρου που βεβαιώθηκε.», ενώ με τις διατάξεις της παρ. 7 του άρθρου 84 του ν. 2238/1994 ορίζονταν τα ακόλουθα: « Η κατά του Δημοσίου απαίτηση προς επιστροφή φόρου παραγράφεται μετά τρία (3) έτη από την ημερομηνία της εμπρόθεσμης υποβολής της δήλωσης ή αν υποβληθεί εκπρόθεσμα η δήλωση, μετά τρία (3) έτη από την ημερομηνία που η δήλωση αυτή όφειλε να είχε υποβληθεί. Αν υποβληθεί ανακλητική δήλωση ή δήλωση με επιφύλαξη, η αξίωση για την επιστροφή του φόρου παραγράφεται μετά τρία (3) έτη από την ημέρα της με οποιονδήποτε τρόπο αποδοχής της. Η αξίωση για επιστροφή φόρου βάσει υποβληθείσας εμπρόθεσμης δήλωσης αναβιώνει από την κοινοποίηση φύλλου ή πράξης ελέγχου. Ως προς τα λοιπά θέματα της Παραγραφής εφαρμόζονται οι διατάξεις του δημοσίου λογιστικού (ν.2362/1995), όπως εκάστοτε ισχύουν.».

Ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων.

8. Από τις προαναφερόμενες, επικαλούμενες από τη φορολογική Διοίκηση διατάξεις, ερμηνευόμενες αυτοτελώς, αλλά και σε συνδυασμό μεταξύ τους, ενόψει και του όλου νομικού πλαισίου εντός του οποίου εντάσσονται, του σκοπού που εξυπηρετούν και την υπαγωγή σε αυτές των προπαρατεθέντων πραγματικών περιστατικών , όπως τέθηκαν από την ερωτώσα υπηρεσία, συνάγονται τα εξής: Η υποχρέωση συμμόρφωσης της Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις συνιστά θεμελιώδη πτυχή και έκφραση της αρχής του κράτους δικαίου και αποτελεί συνταγματική επιταγή. Οι εν λόγω διατάξεις επιβάλλουν στη Διοίκηση να συμμορφώνεται απροφασίστως και χωρίς οποιαδήποτε καθυστέρηση στις αποφάσεις των δικαστηρίων (Γνωμ. ΝΣΚ 233/2013, 130/2012, 137/2012, 154/2012). Η συμμόρφωση της Διοίκησης προς τις ακυρωτικές αποφάσεις πρέπει, να είναι πλήρης και, κατά το δυνατόν, άμεση, υπό την έννοια ότι μετά την

δημοσίευση των αποφάσεων η αρμόδια αρχή οφείλει να προβαίνει σε κάθε ενέργεια που είναι απαραίτητη για την υλοποίηση του ακυρωτικού αποτελέσματος αυτών και δεν δύναται να αδρανή επικαλούμενη λόγους οι οποίοι δεν εδράζονται σε συνταγματικές διατάξεις (βλ. ΣτΕ 1995, 1518/2014, 2559/2011, 677/2010, 2557/2006, 3191/2005 και 21/2008, 43/2010 αποφάσεις του Συμβουλίου του άρθρου 2 του Ν. 3068/2002). Ειδικώς η επί της προσφυγής απόφαση ενός διοικητικού Δικαστηρίου, δημιουργεί υποχρέωση για τις διοικητικές αρχές να συμμορφωθούν προς το περιεχόμενό της. Δεδομένου δε ότι η δικαστική ακύρωση ή τροποποίηση διοικητικών πράξεων δρα αναδρομικώς, η Διοίκηση όχι μόνον πρέπει να θεωρεί ανύπαρκτες τις διοικητικές πράξεις κατά το μέρος που ακυρώνονται αλλά, με θετικές ενέργειες, να αναμορφώνει την κατάσταση που δημιουργήθηκε στο μεταξύ με βάση τις πράξεις αυτές, ανακαλώντας ή τροποποιώντας τις σχετικές στο μεταξύ εκδοθείσες πράξεις ή εκδίδοντας άλλες με αναδρομική ισχύ, με σκοπό την επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, στη θέση δηλαδή στην οποία θα ήταν αν οι πράξεις αυτές δεν είχαν εκδοθεί, ανεξάρτητα από την ύπαρξη ή μη σχετικής ρήτηρας στην επίμαχη απόφαση, υπό την αυτονόητη, βεβαίως, προϋπόθεση ότι οι συνέπειες που αποκαθίστανται, κατά τα ανωτέρω, αποτελούν άμεσες και αυταπόδεικτες συνέπειες των ακυρωθεισών πράξεων και δεν προϋποθέτουν αυτοτελή διάγνωση των δικαιωμάτων που προβάλλονται από τον ενδιαφερόμενο (ΣτΕ 1524/2018, πρακτικά Τριμελούς Συμβουλίου ΣτΕ 20,31, 43,69/2007, 74/2008 σκ. 6, 9/2009, 60/2009, 136/2009, 41/2009, 51/2010, 62/2010 κ.α.). Τούτο διότι, διαφορετικά, οι ακυρωθείσες μερικώς ή ολικώς πράξεις θα εξακολουθούσαν ουσιαστικά να παράγουν έννομα αποτελέσματα, παρά τη συνταγματική επιταγή που επιβάλλει τη συμμόρφωση της Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις (ΣτΕ 3510/2002, 748/2007, 2557/2006, 1016/2005 κ.α.). Το ειδικότερο περιεχόμενο και η έκταση των υποχρεώσεων της Διοίκησης προσδιορίζονται από το αντικείμενο της απαγγελομένης ακύρωσης, δηλαδή από το είδος και την φύση των ακυρούμενων πράξεων, καθώς και από την κρίση ή τις κρίσεις για τα ζητήματα που εξέτασε και για τα οποία αποφάνθηκε το Δικαστήριο στο αιτιολογικό της απόφασής του, δημιουργώντας δεδικασμένο ως προς αυτά στη συγκεκριμένη περίπτωση [ΣτΕ 1524/2018, 1536/2016, 3761/2013, 2040/2013 2228/2005, Ολ 1681/2002, 441/2001, πρακτικά Τριμ. Συμβ. Συμμόρφωσης ΣτΕ 10-13/2014 Ολ., 14//2017].

9. Η συνταγματικώς επιβεβλημένη υποχρέωση της Διοικήσεως προς συμμόρφωση σε δικαστική απόφαση δεν αφορά μόνο στο ιδιωτικό συμφέρον των πολιτών, αλλά και σ' αυτό του κοινωνικού συνόλου, στο πλαίσιο της διαφάνειας της λειτουργίας του κράτους και της χρηστής διοίκησης, λόγος για τον οποίο δεν αναιρείται ούτε καταλείπεται στην διακριτική ευχέρεια της διοίκησης κατ' επίκληση της παρόδου μακρού χρόνου από την έκδοση της δικαστικής απόφασης (πρβλ. Γνωμ. ΝΣΚ 410/2011).

10. Εξάλλου, η εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 84 παρ. 7 του ν. 2238/1994 προϋποθέτει την αχρεώστητη καταβολή χρηματικών ποσών φόρου ή/και προστίμων στο Δημόσιο που γεννά αξίωση του προσώπου που τα κατέβαλε προς επιστροφή των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών (πρβλ. ΣτΕ 1440/2018 σκ. 5, 1751/2017).

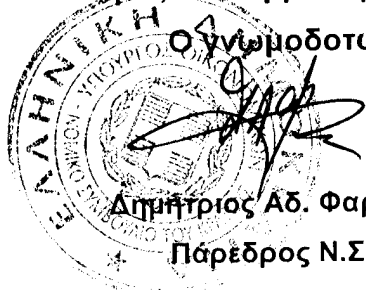
11. Υπό τα προαναφερόμενα πραγματικά και νομικά δεδομένα, όπως αυτά παρατίθενται και γίνεται επίκληση αυτών από την ερωτώσα υπηρεσία, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι, δυνάμει των ως άνω γενικώς ισχυουσών διατάξεων των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 και 3 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 198 του ν. 2717/1999 σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων 74 παρ. 7 και παρ. 8 του ν. 2238/1994, οι οποίες κατ' άρθρο 9 παρ. 4 του ν. 2523/1997 εφαρμόζονται αναλόγως και για τη βεβαίωση και καταβολή των προστίμων Κ.Β.Σ., η αρμόδια Δ.Ο.Υ., χωρίς να μπορεί να επικαλεσθεί την πάροδο μακρού χρόνου από την επίδοση, την 1^η-08-2007, στη Δ.Ο.Υ. Καρπάθου των αποφάσεων 1287 και 1288/2006 του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, ούτε την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 84 παρ. 7 του ν. 2238/1994 ή οποιασδήποτε άλλης διάταξης ομοίου περιεχομένου που αφορά σε αξίωση του φορολογουμένου προς επιστροφή αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών φόρου ή/και προστίμων, υποχρεούται όχι μόνον να θεωρήσει ανύπαρκτες τις ακυρωθείσες με αριθμ. 71 και 73/1998 πράξεις επιβολής προστίμων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Καρπάθου, αλλά και να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες, κατά τρόπον ώστε να αποκατασταθούν τα πράγματα στην προτέρα κατάσταση, στη θέση δηλαδή στην οποία θα ήταν αν οι πράξεις αυτές δεν είχαν εκδοθεί, υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: 1) ότι πράγματι ο προσφεύγων – εκκαλών φορολογούμενος δεν έχει καταβάλει οιοδήποτε ποσό έναντι των βεβαιωθείσων οφειλών και των τυχόν προσαυξήσεών τους, 2) ότι πράγματι δεν έχει μέχρι σήμερα συντελεσθεί διαγραφή των βάσει των ακυρωθεισών πράξεων επιβολής προστίμων βεβαιωθείσων οφειλών και των τυχόν προσαυξήσεών τους, 3) ότι η επισπευδόμενη διαγραφή αυτών δεν στερείται εννόμων συνεπειών τόσο για την φορολογική Διοίκηση όσο και για τον φορολογούμενο, κατά τρόπον ώστε να παρίσταται αδιάφορη, όπως, επί παραδείγματι, για τον λόγο ότι έχει ήδη

εμφιλοχωρήσει άλλος λόγος διαγραφής αναγόμενος στο πρόσωπο του προσφεύγοντος – εκκαλούντος (μεταβολή προσωπικής ή/και επαγγελματικής κατάστασης, αποδεδειγμένη πενία κ.λ.π.) ή στην μακρόχρονη αδράνεια της φορολογικής αρχής και 4) ότι δεν έχει εξακριβωθεί ή έχει διαπιστωθεί αρμοδίως ότι δεν είναι δυνατόν να εξακριβωθεί η συνδρομή οποιουδήποτε λόγου που θα μπορούσε να δικαιολογήσει την αποχή της Δ.Ο.Υ. Καρπάθου και ήδη της Δ.Ο.Υ. Ρόδου από κάθε ενέργεια προς συμμόρφωση στις εν λόγω αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς (π.χ. έκδοση πράξεων επιβολής ειδικού προστίμου του άρθρου 48 παρ. 3 του ν. 1642/1986 κατ' επανάληψη της διαδικασίας, μετά την έκδοση των αποφάσεων 178 και 235/2003 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου , η οποία να έχει καταστεί οριστική για οποιοδήποτε λόγο και διατήρηση ενεργούς της βεβαίωσης των επιβληθέντων με τις επίμαχες πράξεις ποσών προστίμων δήθεν προς εξασφάλιση της δυνατότητας βεβαίωσης των ποσών προστίμων που ενδεχομένως έχουν επιβληθεί στα πλαίσια επανάληψης της διαδικασίας).

Απάντηση:

Υπό τα ανωτέρω δεδομένα εκφέρουμε τη γνώμη ότι η Δ.Ο.Υ. Ρόδου υποχρεούται, όχι μόνον να θεωρήσει ανύπαρκτες τις ακυρωθείσες με αριθμ. 71 και 73/1998 πράξεις επιβολής προστίμων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Καρπάθου, αλλά και σε συμμόρφωση προς τις προαναφερόμενες ακυρωτικές δικαστικές αποφάσεις και εντός των ορίων του απορρέοντος από αυτές δεδικασμένου, να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες, κατά τρόπον ώστε να αποκατασταθούν τα πράγματα στην προτέρα κατάσταση, στη θέση δηλαδή στην οποία θα ήταν αν οι πράξεις αυτές δεν είχαν εκδοθεί, αφού βεβαιωθεί για τη συνδρομή των προαναφερομένων προϋποθέσεων.

Αθήνα, 04 Φεβρουαρίου 2019

Ο γνωμοδοτών

Δημήτριος Αδ. Φαρμάκης
Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.